

Sándor Lili: Hazatérés

A torkomban dobogott a szívem, ahogyan a hátsó kertünk felé szaporáztam a lépteimet. Halkan, mint egy alapzaj ropogott a talpam alatt az avar. Úgy éreztem, hogy soha nem fogom megszokni ezt a szabadságot, az élém táruló mezőt és a fák halovány körvonalait a messzeségben. A végtelen nyugodtságot, ami előttem terült el. Mélyeket lélegeztem, habár nem segített abban, hogy lenyugodjak.

- Viktor! - kiáltom el magamat újra.

Pár madár ijedtségében felreppent a narancsra festett égbolton.

- Merre vagy, Viktor?- próbálkoztam már sokadjára.

Apró lábak suhanására lettem figyelmes. Pillanatokon belül karok ölelték át a lábaimat. Óvatosan lefeszítettem őket, felé fordultam. Mosolyogva néztem a nálam majdnem 10 évvel fiatalabb kisfiú kék szemeibe. Leguggoltam hozzá, de perceként keresztül csak néztem. Hogy mondhatnám el neki? A szívem még mindig a torkomban dobogott. Csöppet sem férfiasan remegtek a kezeim, tekintetem zavarodott volt. Lassan pedig könnyekkel teli. Majd bátorságot merítettem azoknál a hihetetlen bátorságot és intelligenciát sugárzó szemekből.

- Anya hazajön.

Amint sikerült kinyögnöm, még ismételtetem,.. Újra és újra. Mintha nem is a kisöcsémnek mondanám, hanem magamnak bizonygatnám. Továbbra is forgott a világ velem. Az első könnycsepp is legurult az arcomon. Évek óta nem hagytam, hogy Viktor így lásson. Más nem is volt neki, csak én. Nekem pedig erőt kellett adnom neki. Nem rettenhet meg az élettől, akkor sem, ha az szétmarcangolja.

- Anya hazajön.- motyogtam továbbra is.

Az előttem ácsorgó kisfiú nem tudta mire vélni azt a könnycseppet. Kinyújtotta apró ujjacskáit és óvatosan letörölte.

- Nem is tudom, hogy mikor láttam utoljára- mondta halkan a nyakamba borulva,

- Ahhoz elég ideje, hogy rácsodálkozzon, hogy mekkorát nőttél!- mondandómat halvány mosoly kísérte.

Édesanyánk tengerészgyalogosként szolgált hosszú éveken keresztül. Eleinte nem szerette.. Azonban az évek alatt függőségévé vált a munkája. Hiába születtem meg én.. Majd az öcsém. Semmi sem tarthatta vissza. Még a baleset sem. Sosem mondta el, hogy mi történt. Hiába faggattuk.. Ez az Ő titka, mondta és lezártnak tekintette a témát. Azóta is a kerekesszékekben ül, tőlünk kilométerekre. Szinte csak ünnepekkor látogat haza, akkor sem mindig. Kivételes alkalom a mai.

- De nem eleget! Olyan magas akarok lenni, mint Te!

Indulattal teli hangja visszarántott a jelenbe. Önkéntelenül is elvigyorodtam a karjait összefonva, pukkaszkodva előttem álló kisfiúra. Kezdek sajogni a térdeim, de nem érdekelt különösebben.

- Ugyan.. Nem kell ilyen magasnak lenned. Egy karnyújtásnyira vannak tőled a csillagok az égen. Bármelyik a tiéd lehet.
- Ne butáskodj már! Ha felemelsz, sem érek el egyetlen csillagot sem... - motyogott még valamit, a hangját azonban elvitte az örülten süvítő szél.
- Hogy mondtad, öcskös?
- A Holdat viszont könnyen elérem. Csak anyát kell megmosolyogtatnom.
- De ugye eszedbe sincs megenni a Holdat? Lyukacsos, meg amúgy is túl nagy falat lenne.
- Nem érdekel, miket hadoválsz itt, én akkor is meg fogom enni!- háborodott fel.

Haragját csak alátámasztotta az össze-vissza kócolódott haja a feje tetején. Összehúzott szemekkel méregetett engem.

- Égitesteket nem lehet megenni.

De hiába akartam magamat megértetni vele. Hajthatatlan volt. Ismertem ezt a makacsságot. Ilyen voltam én is.

- Azt a Holdat nagyon is meg lehet, amit anya hoz minden alkalommal, amikor hazajön!

Ekkor kitört belőlem a kacagás. A kis éhes szájú a sajtra gondolt!

Bárcsak én is ilyen könnyen venném a dolgokat. Nyakamba kaptam (persze ő ellenkezése jeléül sivalkodva verte a hátamat, hogy azonnal tegyem le), és bevittem a házba.

Ideje készülődni.